

Vršovice 14.11.2010

Pozdrav: Milé sestry, milí bratři, milí přátelé, vítám vás na dnešních nedělních bohoslužbách, při kterých chceme naslouchat Božímu Slovu a radovat se z pozvání ke stolu Páně.

Píseň: 161 sl.1 Tebe, Bože, chválíme

Introit: Když Hospodin úděl Sijónu změnil, bylo nám jak ve snu. Tehdy naše ústa naplnil smích a náš jazyk plesal. Ž 126,1.2a

Píseň: 118 Ó chvalte laskavého Pána

Modlitba: Pane Bože, náš Otče, chceme Ti moc děkovat za to, že vstupuješ do světa, ve kterém žijeme, do světa plného bolesti i zloby, svým milosrdenstvím. V Ježíši z Nazareta jsi přišel a přicházíš do míst a situací, kde ztrácíme všechnu naději. Přicházíš za těmi, které sužuje nemoc i neporozumění, kteří nejsou schopni vidět budoucnost, protože je stravuje nenávisť k druhému člověku i k sobě. Děkujeme, že si nekladeš podmínky, ale že nám v Kristu ukazuješ, že nečekáš, až se staneme dokonalými, abychom si zasloužili Tvoji milost, ale přicházíš právě za těmi, kdo už ani nevědí, jak k Tobě volat. Děkujeme, že přicházíš za člověkem a nabízíš mu život.

Děkujeme, že o tom i dnes budeme smět slyšet. Děkujeme, že smíme věřit, že jsi nám v tomto shromáždění blízko. Pomoz naší nedověře a smiluj se nad námi a nad každým, kdo má sevřené srdce. Vyvyš nad celým svým stvořením své milosrdenství. Amen.

Slovo dětem:

Píseň ze Svítá: S65 Haleluja, chvalte Pána

Čtení: Ž 116

Píseň: 636 Z Tvé ruky, Pane můj

Text: Mt 9,18-26

Haleluja. Hospodin s námi učinil velké věci, radovali jsme se. Haleluja.

Ž 126,3

Za Ježíšem přichází muž, kterému zemřela dcera. Přichází s jasnou představou - Ježíš má moc, kterou může způsobit, že jeho dcera bude znovu žít. Evangelista Matouš tu náš příběh velice vyostřil - u Marka muž za Ježíšem přichází s prosbou o uzdravení, tady prosí přímo o to, aby jeho dcera znovu žila.

Tato prosba nás při čtení zaskočí a tak nějak nechce pustit dál. Věci, po kterých člověk touží. Věci, po kterých toužíme. Prosby, se kterými člověk přichází za Ježíšem. Prosby, se kterými přicházíme za Ježíšem. Je zajímavé se zastavit a promyslet si to a uvědomit. Jaké jsou? A přicházíme s nimi opravdu za Ježíšem? Vnímám u sebe a kolem sebe nejen ve společnosti, ale také v církvi nárok - ne prosbu - nárok. Abych byl šťastný. Přeloženo - aby šly věci tak, jak mi to vyhovuje. S takovým zadáním si netroufneme jít za psychologem, protože by nás odmítl. Ale troufáme si je vyslovovat v církvi a požadovat jeho naplnění. A když Ježíš tak nějak nereaguje, vyžadujeme naplnění svého nároku na lidech. Ti druzí jsou na vině, když všechno nejde tak, jak bych si přál. A za tím vším je i obava, jestli nejsem na vině já.

Jakkoliv nás zaskočil začátek příběhu v podání evangelisty Matouše, jakkoliv je nám na první pohled nesmírně cizí prosbě představeného o navrácení života jeho dceři, právě tato prosba nás vrací do reality života. I do naší reality. To je přece to, po čem toužíme a co nám chybí. Skutečný život, z kterého bychom se těšili, uměli se z něj radovat a přáli ho také druhým. Ovšem tato touha a prosba je reálná pouze tehdy, když se s ní neobrátime na lidi, ale na Ježíše. Tento otec je přesvědčený, že Ježíš z Nazareta má skutečně moc, která vrátí jeho dceru do života. Nic menšího. Vratí jí život. Tento otec se staví vedle žalmisty, který vyznává, že jej ovinuly provazy smrti a volá k Hospodinu, aby jej zachránil. K nikomu jinému. Protože jinak tato zásadní prosba nemá naději, nemá budoucnost. Tady nejde o útěk do nějaké jiné reality, tady žalmista a otec volají, prosí, o skutečný, reálný život. A jsou přesvědčeni, že jediným zdrojem života je Hospodin. Nemusíme zůstat uzavřeni mimo život - ani my ani naši blízcí.

To je další důraz, který nás osloví hned v tom prvním verši, který jsme slyšeli. Rodič tu prosí za dítě. Za jeho život. Kolikrát jsme si už s bolestí uvědomili, že není možné, abychom žili život za své blízké. Že není možné, abychom do nich nalili víru - a navíc podle svých představ. To nás trápí velice často. Kolikrát jsme již byli v pokušení všechno vysvětlovat pouze sociolicky, a pak se užírat výčitkami svědomí nad svým selháním nebo útočit na všechny, kdo měli víru nalít místo nás do našich blízkých. Otec přichází **za Ježíšem** a prosí o život své dcery. Věří, že jeho dcera je v Ježíšových rukách.

Co se to tu vlastně děje? O co tu zápasíme? O co tu vlastně jde?

Evangelista Matouš trochu sesekal příběh, který spíš známe ve verzi evangelisty Marka. Tam se kolem Ježíše tlačily zástupy a v nich i žena postižená již 12 let krvácením. Tajně se Ježíše dotkla a on ji pak hledal, protože poznal, že z něj vyšla moc. V Matoušově evangeliu je všechno nějak prozaičtější, jakoby to nemělo takovou dynamiku. V jeho zkrácené verzi na nás však vyloženě křičí jedno slovo - „zachráněna“. Z toho řeckého slova jasně slyšíme slovo „spasena“. O to tu jde - o záchranu, spasení člověka. To nám chce Matouš především zdůraznit, tady se nám má vybavit všechno, s čím Ježíš přišel a přichází, co nabízí člověku, aby mohl žít.

Navzdory tomu, že už sami nevidíme budoucnost této nabídky. Navzdory tomu, že se z nás stává zástup plaček, které soucitně, ale zároveň bez naděje pláčou u lůžka těch, kteří podle nás nemají budoucnost a naději. Nevěříme, protože to jde jinak, než my jsme si naplánovali. Pláčeme nad sebou i nad druhými. Krásně tento stav vyjádřil žalmista prostým konstatováním: „Byl jsem velmi pokořený. Ukvapeně jsem si říkal: Každý člověk je lhář.“ Nevíra v Boha vede k nevíře lidem a zbývá pouze pláč.

A najednou přichází Ježíš, vyhazuje nás ven, protože u toho konkrétního člověka nemáme co dělat. Vždyť nejsme schopni rozpoznat základ života a jeho naději. Ježíš vstupuje a vidí to, co my ne, co nám připadá neuvěřitelné: Nezemřela, ale spí.“ „Vešel dovnitř, vzal dívku za ruku a ona vstala.“

Tak jak zvěstovali andělé ženám u Ježíšova hrobu: „Neníť ho tuto; nebo vstalť jest, jakož předpověděl.“ Tady už nemluví o víře dívčina otce, jakkoliv nás to překvapuje. Tady se otevírá pohled na víru církve. Na naši víru. Proto Matouš říká, že učedníci šli s Ježíšem. Tento příběh se jim spojí se setkáním se Vzkříšeným. Stane se svědectvím že moc Vzkříšeného proměňuje i životy naše a našich blízkých. Otevírá pro ně budoucnost, dává jim smysl. Dává odvahu žít, dává vůbec možnost žít. Ne pro lidskou dokonalost, dokonalost rodičů, dokonalost sborového společenství, ale z Boží milosti, ze které se raduje žalmista:

„Hospodin je milostivý, spravedlivý, náš Bůh se slitovává. Hospodin je ochránce nezkušených: byl jsem vyčerpán, a dopřál mi zvítězit. Můžeš opět odpočinout, moje duše, neboť Hospodin se tě zastal. Ubránils mě před smrtí, mé oko před slzami, moje nohy před zvrtnutím. Před Hospodinem smím dále chodit v zemi živých.“

My vyznáváme, že to vše nám Pán Bůh nabídl v Ježíši z Nazareta - v tom

Vzkříšeném, v Kristu. Vyznáváme, že má smysl k němu přicházet a prosit o život. Jedině u něj má tato prosba smysl. Proto se radujeme a děkujeme, že jsme jím dnes zváni k Jeho stolu, kde znovu přijmeme ujištění, že náš život, jeho minulost, přítomnost i budoucnost je v Jeho ruce. Amen.

Píseň: S303

Vyznání vin: Pane Bože, přicházíme na Tvé pozvání, neseme s sebou všechno, co nás tíží i z čeho se radujeme, chceme Ti to odevzdat a společně, jako Tvé děti přistupovat ke stolu, ke kterému nás zveš. K hostině Tvého Syna a našeho Spasitele, Ježíše Krista. K hostině toho, který přišel nabídnout život i nám.

Vyznáváme, jak často nás přepadají pochybnosti, jestli Ježíš Kristus skutečně může nabídnout život. Vyznáváme, že svoji nevírou zmnožujeme bolest a beznaději v tomto světě. Kdo takto poznáváte svou vinu, vyznejte to hlasitým: Vyznávám.

S radostí se přiznáváme k naději, kterou nám nabízíš. Že naše slabost a vina není tím posledním, co má moc nad naším životem, ale je to Tvá milost v Ježíši Kristu. Předstupujeme před Tebe s nadějí na odpuštění pro milost Tvého Syna Ježíše Krista, který za nás zemřel a pro nás je živ. Věříme v moc jeho smrti a vzkříšení. Potvrďme hlasitě: Věříme.

S vděčností přijímáme ujištění, že jsi nám v Kristu odpustil a tak i my nyní s radostí odkládáme všechny hněv i výčitky a odpouštíme těm, kdo nám ublížili. Vyznejme to hlasitě pro lásku Kristovu: Odpouštíme.

Slovo milosti: Hospodin nás vysvobodil z moci tmy a přenesl do království svého milovaného Syna. V něm máme vykoupení a odpuštění hříchů.

Pozdravení pokoje: O tuto naději Boží milosti se smíme navzájem podělit a podat si navzájem ruce na znamení odpuštění, bratrství a jednoty Kristova lidu a pozdravit jeden druhého se slovy: Pokoj tobě.

Píseň: 604 Buď sláva Bohu, chvála Otci

Preface: Opravdu je dobré a správné,
a děje se to k naší radosti,

abychom ti, Bože, děkovali za tvou lásku.

Neboť ty nás očekáváš jako Otec milosrdenství
a tvůj Syn nám dává odvahu se k tobě navrátit
a svěřit se ve víře tvé milosti.

Proto tě chválíme vprostřed celého tvého stvoření.

Proto stojíme ve velkém zástupu těch, kdo žijí z tvé lásky.

Proto pozvedáme své hlasy do jediné chvály, která spojuje nebe i zemi
a se všemi anděly bez konce vyznáváme:

Svatý, svatý, svatý jsi, Hospodine zástupů, plná jsou nebesa i země Tvé
slávy. Požehnaný, který přicházíš ve jménu Páně. Hosana na výsostech.
Amen.

Připomínáme si dílo a utrpení našeho Pána Ježíše Krista, spoléháme na
jeho oběť a slavíme jeho památku, jak nám přikázal. Prosíme o dar Ducha
svatého, který nás proměňuje, který s námi tvoří společenství lidu
Kristova, společenství, ze kterého smíme mít duchovní užitek, zdroj
radosti a růstu v milosti.

Slova ustanovení: Poslyšte slova ustanovení svaté večeře Páně: „Já
zajisté přijal jsem ode Pána, což i vydal jsem vám, že Pán Ježíš v tu
noc, v kterouž zrazen jest, vzal chléb a díky činiv, lámal a řekl:
Vezměte, jezte, to jest tělo mé, kteréž se za vás láme. To čiňte na mou
památku. Takž i kalich, když povečeřel, řka: Tento kalich je ta nová
smlouva v mé krvi. To čiňte, kolikrát koli píti budete, na mou památku.
Nebo kolikrát byste koli jedli chléb tento a z kalicha toho pili, smrt
Páně zvěstujete, dokud nepřijde.“

(1K 11,23-26)

Vyznání víry: Pane Bože, stojíme před Tebou, radujeme se z Tvého pozvání
a spolu s celým Tvým lidem, v jednotě s křesťany všech generací, národů a
konfesí vyznáváme svoji víru slovy apoštolského vyznání:

Věřím v Boha, Otce všemohoucího, Stvořitele nebe i země, i v Ježíše
Krista, Syna jeho jediného, Pána našeho, jenž se počal z Ducha svatého,
narodil se z Marie Panny, trpěl pod Pontským Pilátem, byl ukřižován,
umřel a byl pohřben, sestoupil do pekel, třetího dne vstal z mrtvých,
vstoupil na nebesa, sedí na pravici Boha Otce všemohoucího, odkud přijde
soudit živé i mrtvé. Věřím v Ducha svatého, v svatou církev obecnou,
svatých obcování, hříchů odpuštění, těla z mrtvých vzkříšení a život

věčný.

Amen.

Píseň: Při vysluhování svaté večeře Páně Budeme společně zpívat píseň

308

461

Pozvání: Hospodin řekl svému lidu: Já jsem Hospodin, tvůj Bůh, já jsem tě přivedl z egyptské země. Otevři svá ústa, naplním je. Dnešní den je zajisté svatý našemu Pánu. Netrapte se! Radost z Hospodina bude vaší záštitou. I my se smíme nyní odvážit přistoupit ke stolu, který je pro nás připraven.

Přijímání: Společenství těla Kristova.

Společenství krve Kristovy.

Propouštění:

A naděje neklame, neboť Boží láska je vylita do našich srdcí skrze Ducha svatého, který nám byl dán. Když jsme ještě byli bezmocní, v čas, který Bůh určil, zemřel Kristus za bezbožné. Římanům 5:5n

Ježíš nás ujišťuje: "Amen, amen, pravím vám, kdo věří, má život věčný. Já jsem chléb života. Vaši Otcové jedli na poušti manu, a zemřeli. Toto je chléb, který sestupuje z nebe: kdo z něho jí, nezemře. Já jsem ten chléb živý, který sestoupil z nebe; kdo jí z toho chleba, živ bude na věky. A chléb, který já dám, je mé tělo, dané za život světa." J 6,47-51

Ježíš nás ujišťuje: "Ježíš jim řekl: "Amen, amen, pravím vám, nebudete-li jíst tělo Syna člověka a pít jeho krev, nebudete mít v sobě život. Kdo jí mé tělo a pije mou krev, má život věčný a já ho vzkřísím v poslední den."

J 6,53n

Píseň: 391 Pane, jenžs mne koupil sobě

Přímluvná modlitba:

Ohlášky:

Poslání: Proto i my, ode dne, kdy jsme to uslyšeli, nepřestáváme za vás v modlitbách prosit, abyste plně, se vší moudrostí a duchovním pochopením poznali jeho vůli. Tak budete svým životem dělat Pánu čest a stále se mu líbit, ve všem poneseťe ovoce dobrých skutků, budete růst v poznání Boha, a z moci jeho božské slávy nabudete síly k trpělivosti a radostné vytrvalosti; a budete děkovat Otci, který vás připravil k účasti na dědictví svatých ve světle. Ko 1,9-14

Požehnání: Sám pak Bůh pokoje nechť vás cele posvěťí a zachová vašeho ducha, duši a tělo bez úrazu a poskvrny do příchodu našeho Pana Ježíše Krista. Věrný je ten, který vás povolal; on to také učiní. Amen. 1Te 5,23n

Píseň: 406 Chval Pána svého písni